

မြတ်နိုးရှင်း

မြတ်နိုးရင်ထူး

(လုံခြုံစေ့ငှာ)

အနန္တငါးပါးကို

အမြဲမပြတ်

ဦးထိပ်ပန်ဆင်

ရှိခိုးပါ၏။

"မြတ်ဗုဒ္ဓကို ဦးထိပ်ထားလျက်..."

ကျေးဇူးရှင် ဖေဖေဦးမြင့်စိုး+မေမေဒေါ်ရင်စိန်

နှင့်

သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာတို့ အား...

မမေ့မလျော့ ကန်တော့အပ်ပါသည် ။

မြတ်နိုးရှင်း

ဝန်ခံချက်

လျှောက်လမ်းတစ်ခုပေါ်မှာ ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြရတဲ့ လူသား
တိုင်းမှာ ဘဝကိုယ်စီ ရှိကြပါသည် ။

ပျော်သည် ရှိ မပျော်သည် ရှိ လူသားတိုင်း၊ လူသားတိုင်းသည် ကိုယ့်

ဘဝလေးနဲ့ ကိုယ်တော့ ကျေနပ်နေတတ်ကြပါသည်။ ။

ကျွန်မသည် စာရေးသူဘဝလေးကို ခုံမင်ပျော်ဝင်ခဲ့သလို ကျေနပ်နေတတ်ခဲ့ပါသည်။ ။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုမှာ ဖြစ်စေ၊ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်စေ အနာတစ်ခုရပြီဟေ့ ဆိုရင် ဘယ်အနာမှ မသက်သာပါ။ ကိုယ်ချင်းစာပါသည်။ ။

ထိုအခါ လူ့ဘဝခဏနေရတုန်းလေးမှာ ကျွန်မကြောင့် လူတွေကို ပျော်ရွှင် ရယ်မောစေချင်ပါသည်။ ။ တစ်စုံတစ်ခု ပေးခဲ့ချင်ပါသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မ စာစုလေးတွေ ရေးဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့သော် ကျွန်မ ရဲ့ စာစုတွေမှာ အဆိပ် မပါဘူး.. ဆိုတာကိုတော့ ဝန်ခံပါသည်။ ။

စာဖတ်သူများ ကြည်ရွှင်ရယ်မောနိုင်ကြပါစေရင်...။

မြတ်နိုးချင်း

"ဒီမယ်... ဒီမယ်...

အရပ်ကလေးရှည်...

စိတ်ကလေးတည်လို့

ရိုးရိုးသားသား ချစ်ခဲ့ပါတယ်

သို့ပါသော်လည်း ..

များ မကြာမီ..

ပွားလာသည့်မာယာများက

ငါ့စိတ်

ငါ့ဒေါသကို ဆူဝေစေ..

ဒီမယ်လေ.. မယ်မင်းမရဲ့ ...

မင်းမူပိုင်သဲကိုးဖြာကို

ဟော ဒီလိုရေထဲပစ်ချလိုက်တော့

ပလုံမစီ ဟန်မချီနိုင်ဘဲ...

စုံးစုံးမြုပ်ပြီး မဟုတ်ပါလားကွယ်၊

နှမြောတော့ နှမြောတယ် ...ရွတ်.. ဖတ်..."

မောင်မြတ်နိုး

အောင်မား... အောင်မား...

အပြောကျယ်တဲ့ ကိုပင်လယ်...

ယီးတီးယားတား စကားမကြွယ်နဲ့

ရှေ့ကြည့်လှလှ.. နောက်က ဖောင်ပြင်

ဒေါင်းမျိုးကိုဘဝင်ရဲ့

ပုရိသဖြစ်လျက် မိတ်ကပ်တွေတင်

မျက်နှာပေါ်ကခြစ်ချ... တစ်ဝိဿာလောက်ရ...

ခေါင်းပေါ်မှာ ပန့်ပန့်လော...

နားတစ်ဖက်မှာ စိန်တစ်လုံးနဲ့ ..

လမ်းလျှောက်ရင်း နွဲ့ကိုင်းကိုင်း
အိသီယိုးပီးယားက လာတဲ့ အတိုင်းပေါ့။
ဟော.. ကျောပိုးအိတ်မှာ အလှဆင်...
ချူသံလေးတချင်းချင်းနဲ့ ... သူလာရင်.. လွမ်းမိပါရဲ့
ရွာမှာ လေ နေကျန်ခဲ့တဲ့ နွားလှကိုကွဲ့...
ဒီမယ်ဟေ့.. ဒီမယ်...
နာမည်က မောင်မြတ်နိုး ရွာစဉ်လည်ကြက်သူခိုးရဲ့ ...
ရှင်ဥစ္စာ မကျည်းကိုးပင်များ ...
အမြစ်မကျန် မီးရှို့လိုက်တယ်
အားတော့နာရဲ့ .. အဟဲ့.. ဟဲ့

မရင်ထူး

အခန်း (၁)

"ရွာကျောင်းကို ... သတိရနေတယ်.. သူငယ်ချင်းရေ ဒို့များ ငယ်ငယ် တုန်းက.. ရွာဝင်လမ်းဆီကလေ... လက်ချင်းယှက်ခါ ပြေးကာလွှားကာ.. . ကျောင်းတက်လာကြတာတွေလေ မေ့နိုင်ပါ့မလား.. မင်းတို့ ငါတို့ ငယ် ငယ်တုန်းကလေ..."

"ဟာ.. ဒီကောင် စောစောစီးစီးကွာ အသံပြကြီးနဲ့ အော်နေတယ်"

"အေးလေကွာ သူများ တကာ အိပ်နေတာ အလိုက်သိမှ ပေါ့..."

ပြောပြောနဲ့ စောင်ခေါင်းမီးခြုံ ပြန်အိပ်သွားတဲ့ သူငယ်ချင်း "သာလှ နဲ့ "ခင်မောင်"ကို ကြည့်ကာ မောင်မြတ်နိုး ပခုံးတွန့်လိုက်သည် ။ အိပ် ရာ၊ ခြင်ထောင်တွေကို ကောက်သိမ်းရင်း ရွာကို သတိရလာသဖြင့် ပါးစ ပ်ထဲရတဲ့ တွံတေးသိန်းတန်ရဲ့ သီချင်းလေးတစ်ပိုဒ်ကို ညည်းမိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

"ဟင်း... မနက်ငါးနာရီပဲခွဲနေပြီ၊ ဒါများ စောသေးသလေး ဘာလေး နဲ့ သောက်ပျင်းတွေ"

ခပ်နွဲ့နွဲ့ သူ့အသံကို အရေးမစိုက်ဘဲ အိပ်မြဲအိပ်နေကြတဲ့ သာလှနဲ့ ခင်မောင်ကို တစ်ချက်စီကန်ခဲ့ပြီး မောင်မြတ်နိုး မီးဖိုဆောင်ဘက် ဝင်လာ ခဲ့သည် ။ ရေအိမ် အလျင်ဝင်သည် ။ ပြီးမှ ရေချိုးခန်းဝင်ကာ မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်လိုက်သည် ။

"ပဲပြုတ်..."

"ဟော... ပဲပြုတ်သည် လာပြီ"

သူ့ဘာသာသူပြောရင်းနဲ့ ကမန်းကတန်း အိမ်ရှေ့ပြေးထွက်ခဲ့သည် ။
ဝရန်တာတံခါးဖွင့်ကာ ပဲပြုတ်သည် ကို ရှာကြည့်လိုက်သည် ။ ဟော
တွေ့ပြီ။

"ပဲပြုတ်ပူပူလေး"

"ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း"

သူ့လက်ခုပ်သံကြောင့် ပဲပြုတ်သည် လေး လက်တစ်ဖက်နဲ့ တောင်း
ကိုကိုင်ပြီး မော့ကြည့်သည် ။ တိုက်ငါးထပ်ပေါ်ကနေ လက်ငှေရမ်းပြနေ
တဲ့ မောင်မြတ်နိုးကို ပဲပြုတ်သည် လေး မြင်သွားခဲ့သည် ။ ပဲပြုတ်တော
င်းကို အသာချကာ ဒုတိယအကြိမ်... ပြန်မော့ကြည့်၍ အသံစာစာဖြင့်
လှမ်းမေးလိုက်သည် ။

"ဘယ်လောက်ဖိုး ထည့်ရမလဲဗျို့..."

"တစ်ရာဖိုး.. တစ်ရာဖိုး"

မောင်မြတ်နိုးက လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြပြီး... နှုတ်မှ လည်း
အော်ပြောလိုက်သည် ။ ဒီနောက်.. အိမ်ထဲ အမြန်ပြန်ဝင်ကာ
စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ နက်ပြာရောင် ပိုက်ဆံအိတ်လေးထဲမှ တစ်ရာ
တန်တစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဝရန်တာဆီ ပြန်ပြေးထွက်လျက် ချထားတဲ့
ကြိုးကို ဆွဲတင်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် ကြိုးစမှာ ချည်ထားတဲ့ အိတ်
လေးထဲ တစ်ရာတန်ကိုထည့်၍ အောက်ကို ပြန်ချပေးလိုက်သည် ။

အော်ပြောစရာမလိုတော့။ ပဲပြုတ်သည် လေးက နေ့စဉ် သူလုပ်နေ
ကျအလုပ်မို့ အိတ်အတွင်းက တစ်ရာတန်ကို နှိုက်ယူလိုက်သည် ။ ပြီးမှ

ပဲပြုတ်ထုပ်လေးကိုထည့်ကာ ကြိုးလေးကို တစ်ချက်ဆွဲလို့ အပေါ်ကလူ ကိုအသိပေးပြီး... လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ။

"ဟောဒီက ပဲပြုတ်..."

မောင်မြတ်နိုး ကြိုးဆွဲတင်နေရင်းမှ အသံစာစာနဲ့ အော်ပြီးထွက်သွား တဲ့ ပဲပြုတ်သည် လေးဆီ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ။

"ပဲပြုတ်သည် လေး ရောင်းကောင်းပါစေ..."

ဘာရယ်မဟုတ် သူ့စိတ်ထဲမှ တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်မိသည်။ ။ ပဲပြုတ်ထုတ်လေးကိုယူပြီး.. ကြိုးကို အရှိန်နဲ့ ပြန်လွှတ်ချလိုက်တော့ ခေါင်းလောင်းသံက ဆူညံသွားခဲ့သည်။ ။

"တောက်.. ဒီနေ့မနက်မှ ဒီကောင် ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲမသိဘူး၊ ဗြောင်းဆန်နေတာပဲ.. ဟင်း..."

"ဟုတ်ပကွာ တစ်ခန်းလုံးလည်း သူ့ခြေသံချည်းပဲ..."

အခန်းထဲကို လှမ်းအဝင် အိပ်ရာပေါ်မှာ တင် ငုတ်တုတ်ထထိုင်ရင်း ဒေါခွီးနေကြတဲ့ ခင်မောင်နဲ့ သာလှကိုကြည့်ပြီး အရေးမစိုက်တဲ့ ဟန်နဲ့ မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။

"နံနက်မိုးသောက်ပါပြီ.. အိပ်ရာမှ ထကြ.. မထသေးသောသူသည် ... ပျင်းရိသူဖြစ်သည် .. စာမေးပွဲကြီးနီးပြီ.. ညီငယ်အပေါင်းတို့ ... စာကျက်ချိန်တန်ပြီလေ... အိပ်ရာမှ ထကြ မထသေးသောသူသည် ... နောက်မှာ ကျန်ခဲ့မည်..."

ပါးစပ်မှ မှတ်မိသလောက် သီချင်းလေးကို ဆိုကာ စတီးဇလုံထဲမှာ အဆင်သင့်ထည့်ထားတဲ့ ထမင်းကြမ်းခဲကို ဆားလေးအနည်းငယ်ဖြူး၊ ပဲပြုတ်လေးကိုသွန်ထည့်ကာ အနည်းငယ် ပါးစပ်ထဲ ထည့်၍ မြည်းလို

က်သေးသည် ။

"ဝှတ်ရှယ်ပဲ..."

တစ်ဦးတည်း အသံထွက်ပြောရင်း ပန်းကန်နှစ်ချပ်ကိုချပြီး ပဲပြုတ်နှင့် ငှက်ဇက်ထားတို့ ထမင်းကြမ်းကို အညီအမျှခွဲထည့်လိုက်သည် ။

ဇလုံထဲမှာ ကျန်နေတဲ့ ဝေစုကိုတော့ မတ်တတ်ရပ်လျက်နဲ့ ပဲ အမြန် စားပစ်လိုက်သည် ။

"စောစောစီးစီး ငတ်ကြီးကျပြီး ဘယ်ကြွေမလို့ လဲ မြတ်နိုး"

မီးဖိုချောင်ကနေ ဖြတ်ပြီး ရေအိမ်ထဲ လှမ်းဝင်ရင်းပြောလိုက်တဲ့ သာလှကို အပြုံးနဲ့ တုံ့ပြန်ကာ စားပြီးသားဇလုံကို ဆေးလိုက်သည် ။

"ဘာအထာလဲကွာ"

"ဒုန်း..."

မကျေမနပ်ပြောလျက် ရေအိမ်တံခါး ဆွဲပိတ်လိုက်တဲ့ သာလှကို ဂရုမစိုက်အား။ စတီးဇလုံကို လှမ်းမောက်ကာ စောစောက ပန်းကန်နှစ်ချပ်ကို အုပ်ဆောင်းလေးထဲ ထည့်ထားလိုက်သည် ။

"မြတ်နိုး.. အပြင်သွားစရာရှိလို့ လား..."

"အေး.. ငါ့ကိစ္စလေးတစ်ခုကြောင့်ပါ ခင်မောင် မင်းတို့ နှစ်ယောက်အတွက် ထမင်းပွဲ အုပ်ဆောင်းထဲမှာ ပဲပြုတ်နဲ့ ထမင်း ရှိတယ်"

ပြောပြီးတာနဲ့ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ စွပ်ကျယ်ဂျိုင်းပြတ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး ရေကို အမြန်ချိုးလိုက်သည် ။

"ဒီကောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲမသိဘူး..."

ရေအိမ်ထဲမှာ ထွက်လာတဲ့ သာလှကို ရေချိုးခန်းဆီ လက်နဲ့ ညွှန်ပြ၍

ခင်မောင်က ဆီးပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"စောစောစီးစီး သူ့ကို ပြောရကောင်းလားဆိုပြီး ငါတို့ ကို စိတ်ဆိုး နေမှာ ပေါ့ကွ..."

သာလှစကားကို ခင်မောင်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ။

"မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီကောင်က ဘယ်တော့မှ စိတ်ဆိုးတတ်တာ မဟုတ် ဘူး ဆိုတာ မင်းလည်း အသိပဲ..."

"ထားလိုက်ပါကွာ.. ငါခဏလေး ပြန်မှိုန်းလိုက်ဦးမယ် မိုက်ထဲမှာ အောင့်တောင့်တောင့်နဲ့ ကွာ၊ နေလို့ မကောင်းဘူး။"

သူ့မိုက်ကလေးကို ပွတ်သပ်ပြီး မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လျက် အိမ်ရှေ့ထွက် သွားတဲ့ သာလှကျောပြင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ခင်မောင် ရေအိမ် ထဲ ဝင်လိုက်သည်။ ။

မောင်မြတ်နိုး ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်ခဲ့ပြီး တဘက်ပွကြီးနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ ဆွဲသုတ်လိုက်သည်။ ။ တဘက်ကို အင်္ကျီလှန်းစင်ပေါ် ပြန်ဖြန့်တင်လိုက် ကာ ဆံပင်တွေကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ထိုးဖွလျက် အိမ်ရှေ့ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ မှန်စင်ပေါ်မှ ပရိုမီနာဘူးကိုယူ၍ မျက်နှာမှ အစက်လေးတွေ သုံးလေး စက်ချကာ ပွတ်လိမ်းလိုက်သည်။ ။ ချာလီရေမွှေးကို နားရွက်အနောက်နဲ့ .. ဂျိုင်းမှာ ဆွတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းဖြီးလိုက်သည်။ ။ ပြီး.. ရှပ်အင်္ကျီအပြာနု လေးကို ကောက်ဝတ်ပြီး စတိုင်ဘောင်းဘီမီးခိုးရောင် ဖျော့ဖျော့လေးကို စွပ်လိုက်သည်။ ။ အားလုံး သေသပ်ပြီထင်ရမှ .. မှန်ထဲက ပုံရိပ်ဆီ ဘယ်ပြန်ညာပြန် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ။

"သတို့ သားအရွေးခံသွားမှာ ကျနေတာပဲ"

အိပ်ရာထဲကနေ လှမ်းကြည့်နေတဲ့ သာလှက မျက်စိစပါးမွှေး စူးဟန်

ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဒီလိုဖြစ်ရင်လည်း အကောင်းသားပဲ၊ ကဲ.. ငါသွားလိုက်ဦးမယ်"

"ငါတို့ ဒီနေ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မသွားကြတော့ဘူးလား"

စားပွဲပေါ်မှ ပိုက်ဆံအိတ်လေးကိုယူကာ ဘောင်းဘီနောက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ။ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ (၆:၃၀) နာရီခွဲနေပြီ။ သားရေစိမ်းကတ္တီပါဖိနပ်ကို ထိုးစီးကာ တံခါးမကြီးကိုဖွင့်လို့ လှေကားအတိုင်း သူဆင်းပြေးခဲ့တော့သည်။ ။

အခန်း (၂)

တိုက်ငါးထပ်ပေါ်ရောက်တော့ မရင်ထူး အနည်းငယ် မောနေသည်။ သို့သော် မနားဘဲ ပဲပြုတ်တောင်းကို နေသားတကျထားကာ ဘေစင်မှာ လက်နှစ်ဖက်ကို စင်ကြယ်အောင် ပွတ်ဆေးကာ ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကို ပန်းကန်စင်မှ လှမ်းယူ၍ ခပ်နွေးနွေးရှိသေးတဲ့ ပေါင်းအိုးထဲမှ ထမင်းကို ခူးထည့်လိုက်သည်။ ။ (၆:၃၀) နာရီ ခွဲပြီးပေမယ့် ဘယ်သူမှ မနိုးကြသေးသဖြင့် အသံမမြည်အောင်တော့.. ဂရုစိုက်လုပ်ရသည်။ ။

ကိုယ့်ကြောင့် သူများ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာ ကို မလိုလား။ အများ နဲ့ နေရတော့လည်း အစစအရာရာ သတိနဲ့ ထိန်းသိမ်းနေရသည်။ ။

"ရင်ထူး ပဲပြုတ်ကျန်သေးလားဟင်"

သုံးဆင့်စတီးချိုင့်လေးကိုဖွင့်ပြီး ငါးပိရည်ကျိုထည့်နေတုန်း နောက်က လာပြီး မေးလိုက်တဲ့ မမနိုင်ကြောင့် ရုတ်တရက် သူ့ကိုယ်လေး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ။

"ဆောရီး.. ညီမလေး.. တကယ်ဆို မမနိုင် ကြိုပြီး အသံပြုသင့်တာ ပေါ့နော်..."

"အဟင်း... ကိစ္စမရှိပါဘူး မမနိုင်ရဲ့ ၊ ရင်ထူးကိုက တစ်နေ့တာလုပ်ရမယ့် အစီအစဉ်တွေ အာရုံရောက်နေတာပါ.. ဟိုလေ ဒီနေ့တော့ ရင်ထူးလည်း မချန်ထားခဲ့မိဘူး မမနိုင်ရယ်..."

"ရပါတယ်.. ရင်ထူးရယ်.. မမနိုင်လည်း ကိုရီးယားကား ကြည့်နေတာနဲ့ မေ့သွားခဲ့တယ်.. ဒီနေ့မစားရလည်း နောက်နေ့ပေါ့နော်.."

"ဟုတ်... မမနိုင်"

မမနိုင် သူ့အနားက ထွက်သွားပြီး ထမင်းချက်ရန် ညကတည်းက အိုးဆေးပြီး အဆင်သင့်ထည့်ထားတဲ့ ဆန်ကို ဆေးနေလိုက်သည်။ သူမမနိုင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ငြုတ်သီးစပ်စပ်နဲ့ ငါးပိရည်ပျစ်ပျစ်ကို ထမင်းနဲ့ နယ်ဖတ်ပြီး သုတ်သီးသုတ်ပျာ စားနေလိုက်သည်။

"ဟဲ့... ဟဲ့... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဖြည်းဖြည်းသက်သာ စားပါ ရင်ထူးရယ် နင်နေမှ ဖြင့်..."

"အဟီး... မနင်ပါဘူး မမနိုင်ရဲ့ ရင်ထူးလို ဘဝသမားအတွက် ထမင်းနင်ချိန်တောင် မရှိပါဘူး..."

ပြောလည်း ပြော စားလည်း စားနဲ့ သွက်လက်ချက်ချာနေတဲ့ မရင်ထူးကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ တီးတိုးလေး ဆိုမိလေသည်။

"ဪ... ရင်ထူးရယ်.. နင့်မျက်နှာချိုချိုလေးကို ကြည့်ရတာ တစ်နေ့တစ်နေ့ မပင်ပန်းတဲ့ အတိုင်းပါလား..."

မရင်ထူးက ဘာမှ မသိ။ ထမင်းစားနေတာ လက်စသတ်ပြီး ဘေစင်မှာ ဆေးလိုက်သည်။ ဆေးပြီးသားပန်းကန်ကို ပန်းကန်စင်မှာ အသာချထားလိုက်ရင်းက လက်ကို ပြန်နမ်းကြည့်သည်။ နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ ပြောလိုက်ပုံက...

"ဟင်း... သမီးရည်းစားတွေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စွဲသလား မစွဲသလားတော့ မသိဘူး၊ ငါးပိရနံ့ကတော့ လက်မှာ စွဲနေတာပဲ"

"အဟင်း... ဟင်း.. ဟင်း ပေါက်ပေါက်ရှာရှာကို ရှာကြံပြောတတ်တယ် ရင်ထူးရယ်..."

"အဟီး... ရင်ထူး စဉ်းစားမိတာ ပြောတာပါနော်..."

ပြီးပြီးလေးနဲ့ လက်ကို အမွှေးဆပ်ပြာနဲ့ ပြန်ဆေးနေတဲ့ မရင်ထူးရဲ့ ဘေးတိုက်မျက်နှာလေးကို ခေတ္တငေးကြည့်ရင်း ပေါင်းအိုးမီးခလုတ်ကိုနှိပ်ကာ မမနိုင်တစ်ယောက် သက်မဖွဖွလေး ချမိလေသည်။

သူ့ဆီကိုရောက်လာကြတဲ့ မိန်းမကလေးတွေထဲမှာ မရင်ထူးက နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် ထူးနေသည် လေ။ မောင်လေး ထက်မြင့်နိုင်ကို နီးစပ်စေချင်ပေမယ့် ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စားပြီး မိန်းကလေးတွေကို ထည်လဲကျတဲ့နေတဲ့ မောင်လေးက မရင်ထူးကို တောသူ... ပုံမလာ ပဲပြုတ်သည်ဆိုပြီး စိတ်မဝင်စားခဲ့။ မရင်ထူးကလဲ မောင်လေး ထက်မြင့်နိုင်ကို ဂရုတောင် မစိုက်။

"မမနိုင် ရင်ထူး အဝတ်အစား လဲလိုက်ဦးမယ်နော်.. ဒီနေ့ ခုနစ်နာရီခွဲ သင်တန်းတစ်ခု ရှိလို့ လေ"

"ဟင်... ဘာသင်တန်းလဲ ရင်ထူးရဲ့ ၊ တစ်ခါတလေလည်း နားပါဦးလား ညီမရယ်..."

"အဟဲ.. နားတော့ နားချင်တာပေါ့ မမနိုင်ရယ်.. ဒါပေမဲ့ ဦးချိန်က ရင်ထူးကို မစောင့်ဘူးလေ"

"ရပါတယ်.. တစ်ခါတစ်လေ ရင်ထူးက ဦးချိန်ကို ပြန်စောင့်ပြီး အနားယူနေလိုက်ပေါ့.."

"ဒီလိုဆို ဦးချိန်က ပြောပြီး ကဲ့ရဲ့ မှာ သေချာတယ်"

"ဆိုစမ်းပါဦး စကားတောင်စားလေးရဲ့ ဦးချိန်က ဘာတွေပြောပြီး"

ဘယ်လိုကဲ့ရဲ့ မှာ လဲ..."

"လူမပီသတဲ့ အပျင်းထူမလို့ လေ..."

"အင်း.. ဒါဆိုလဲ နာမည်အသစ်ကလေး ရတာပေါ့၊ ဘာတဲ့ .. အဲ အပျင်းထူမ.. အဟင်း.. ဟင်း... ဟင်း..."

မရင်ထူးမှာ မမနိုင် ရယ်မောနေတာကို ပြီးပြီးလေးကြည့်ရင်း သနပ်ခါး ထူပြန်းကြီးလိမ်းထားတဲ့ သူ့မျက်နှာကို ရေချိုးခန်းဝင်ကာ မျက်နှာသစ်ပစ်လိုက်သည် ။ ခြေထောက်ကို ရေလောင်း၍ ပွတ်ဆေးလိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းဆီမှ ထွက်ကာ အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့လိုက်သည် ။

"ဟဲလို... နီနီ... ဂွတ်(လ်) မောနင်းပါနော်..."

အခန်းဖော် နီနီယဉ် အိပ်နေတုန်းအထင်နဲ့ ခြေကို ဖွဖွနင်းဝင်ခဲ့တာ အခန်းထဲရောက်တော့ နီနီယဉ်က ခုတင်ပေါ် ငုတ်တုတ်ထထိုင်နေတာ တွေ့ရသဖြင့် မရင်ထူးက နှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ နီနီယဉ်က ခြုံစောင်ကို လှမ်းခေါက်သိမ်းရင်း စကားပြန်ဆိုပါသည် ။

"မင်း ဒီနေ့ ပြန်လာတာ စောတယ်နော်..."

"ဟုတ်တယ် ကျုပ် သင်တန်းတက်ရမယ်လေ..."

"ဘာသင်တန်းလဲ ရင်ထူးရဲ့ ..."

"အင်္ဂလိပ်စာကင်... လွစ္စ (ဆိပ်ကမ်းသာ) လမ်းက (U.M.N) မှာ လေ၊ ရှင်... ဒီနေ့အားရင် လိုက်ခဲ့ပါလား"

"မရဘူး ချစ်သူမောင်ဘုရားက ဒိတ်လုပ်ထားပြီးပြီ..."

"ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရော၊ ကျုပ် သွားတော့မယ်..."

"ဟင်.. ငါတောင်မှ ဒီမှာ စောင်ခေါက်လို့ မပြီးသေးဘူး နင်က ပြင်

ဆင်လို့ ပြီးသွားပြီလား..."

"ပြီးပြီလေ ကျုပ်က ပါးစပ်နဲ့ ပဲ စကားပြောတာ၊ လက်တွေ့ခြေတွေ က ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာ လုပ်လိုက်တာပဲလေ.."

ပြောပြောနဲ့ ဆံပင်ကို တစ်ချက်နှစ်ချက်ဖြီးလိုက်ပြီး... လွယ်အိတ်ကို ကောက်လွယ်၍ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတဲ့ မရင်ထူးကျောပြင်လေးကို ငေးရင်း ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကာ နီနီယဉ်တစ်ယောက် သူ့ဘာသာ စကားဆိုမိလေသည်။ ။

"ဟင်.. သူ့လိုသာ မရပ်မနား လှုပ်ရှားနေရင် ငါတော့ သေမှာ ပဲ။ ကြည့်ပါလား.. ရုံးအလုပ်လေးပဲရှိတဲ့ ငါ့ခုတင်ပေါ်နဲ့ ကြိုးတန်းပေါ်မှာ တော့ ရှုပ်ပွလို့၊ အလုပ်ရှုပ်လွန်းတဲ့ သူ့ခုတင်မှာ တော့ ရှင်းလင်းသပ်ရပ်လို့၊ ငါ ဟာ တော်တော် အသုံးမကျသေးတာပဲ..."

စိတ်မရှည်တော့ဟန်နဲ့ စောင့်နှင့်ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးတွေကို စုပုံထားလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ခုတင်ပေါ် ပြန်ထိုင်ကာ ပစ်လဲချလိုက်ပြန်သည်။ ။

"ဘာဖြစ်တာလဲကွာ... ဒီစနေ၊ တနင်္ဂနွေရက်လေးမှာ ပဲ ဇိမ်ယူရတာ ပြန်မှေးလိုက်ဦးမယ်..."

နီနီယဉ်တစ်ယောက် သူ့စိတ်နဲ့ သူ စကားဆိုရင်း ခုတင်ပေါ်တွင် ခွေခွေလေးနဲ့ ပြန်အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ ။
